

KAPALI METİN *fanzin*

❖ Sayı: 1 ❖ ekim-kasım/ 2010 ❖ iki ayda bir yayınlanır ❖ Ederi: 2 lira

soyunanlar:

Emre Zeytinođlu	Mustafa Horasan
Fırat Arapođlu	Hakan Akçura
Veli Mert	Volkan Özen
Egemen Bostancı	Hasan Çevik
Latif Erdem	Mask
Yusuf Bulut	Evrensel Ürüm
Siyasiyabend	Mert Şahin
Zafer Yalçınpınar	

İletişim: kapalimetin@gmail.com

FANZİN NEDİR?

Egemen Bostancı

*Fanzin nedir?
Derinlikte katmanlara bölünmüş,
her katmanda
bir biri içine geçişmiş
bir hipnotizedir fanzin.
Doğanın pratik yasalarına karşı,
doğaya duyular üzeri bir yasa
sistemini uygun görür. Bu görevi
yalnızca bir fanzin yerine
getirebilir. Bu duyular üzeri yasa
koyucunun çileli yolculuğudur...
Oysa kendisi dahi henüz doğanın
pratik yasalarının
farkına varmış değil...*

Fanzin nedir? Bir fanzin niye temsili hicivlerin beşiğinde salınmıştır? Ve bir fanzin neyi temsil eder?

'Nedir' sorusunu kelimeler içinde tekil ideye uygun hale düşürmek, fanzinin ihtiyacı duyduğu şeydir. Bu düşüşlerin en asil olanıdır. Özet bir kurguda, tiyatrosal niteliklerin idamesi gerçekleştirilir. O halde fanzin mekanların dönüşmekte olduğu yeni olanı düşünür. Fanzin, tekil düşüncenin kelimesiz var oluşudur. Kelimeler çoktur ama, boşlukta bir yerlerde kendi anlamsızlıklarını yaratırlar. Anlamsızlığın içinde imgelemin kendi başına özgün ediminde yüzeye çıkarlar ve yok olurlar...

Bizzat kendinde yasa koyucu olan fanzin, saflığın anlam yetisini irdelemektedir. İrdelediği her konuyu, olay ve durumları bir dizi koşulun yörüngesinde ele alır. Kendi başına bırakılmasa, o , kelimelere bağlı olarak boşluğun anlam yetisinde son sözü tam da bulunduğu yerde saklıyor olurdu.

Fanzin nedir? Cevap aramadık. Yıllarca fanzinler çoğaltıp dağıttık, ortadaki terimi aradık durduk. En orta yerde bulunmak istedik. Orta yolda yürümek istedik; çevreyi gözledik. Güzelliğin doğası hakkında resimler yaptık. Güzel olan her an kavramsız olarak orada duruyordu ve kavramsızın içinde kavramlar inşa ettik, imgeler biçimledik. Sözüün uşağı haline geldik oysa, konuşmayı bile bilmiyorduk daha...

Beğeni ve alılmama, anlama yeteneği ve araklama. Bu fanzin yazmak için ilk koşuldur. Kolaj, her an fanzini analiz eder, beğeni yargılarını sanat teorilerinde harmanlar ve kurgular. Kolajın analitiğiyle bulaşan bir esin, iç güdünün hengamesinde ilksel maddenin yapı taşı olan beyaz bulut. Buluttuk, yağmur olduk, okyanus ötesinden getirilen selamların kuyusunu kazdık, ölümleri gömdük, sığınaklarda taraçaların kanlı nöbetlerini tuttuk. Maskelenmiş olanın gücünü sorguladık, taciz edilenin akbabasını fırlatma

sürdük. Titizce kronolojik bir şema çizmek istedik, yanlışımız varsa, bu bir yorumlama çabasıdır; ötesi değil.

Çok şey mi açıkladık yoksa her şeyde saklı bir yöntemsellik mi vardı?

Fanzin nedir? Derinlikte katmanlara bölünmüş, her katmanda bir biri içine geçmiş bir hipnotizedir fanzin.

Doğanın pratik yasalarına karşı, doğaya duyular üzeri bir yasa sistemini uygun görür. Bu görevi yalnızca bir fanzin yerine getirebilir. Bu duyular üzeri yasa koyucunun çileli yolculuğudur... Oysa kendisi dahi henüz doğanın pratik yasalarının farkına varmış değil...

'Doğru yoktur. Doğrular vardır.' Bu bir yorumsa ve doğrusal bir yorum ise, fanzinin analizinde bütününe oldukça doğrusal bir edimi vardır. Okuyan kişinin, yargılarını analiz ederken, o kişinin varsaydığı anlam kurgusunu, ruhun zemininde bir yerlerde özgürlüğün tek çıkış yolunda teşhir edecektir.

Yolda olan, okuyucu, sen; bu fanzini ruhunun zemininde 'varsaymak' zorunda kaldığının farkına henüz vardın. Olduğun gibi kabul görüyorsun, ki, daha ileri gitmek için bir yerlerde bir velet kendi okulunda 'sil baştan' kursağını eşeleyerek bir fikir seriyor olsun, (çarşaf altından). Çünkü bu bir fanzinin ahengidir. Duyusundaki var oluşun zorunluluğu, zoraki terapisi okuyucuları içkin ve ortak bir sanat pratiğinde başlangıç için (mukaddime)yazmaya yöneltsin.

Fanzin doğal ve temel yasa koyucudur. Ya da koşullanmış bir yetinin mücadelesidir. Yazıcılar fanzin duyusunun oluşumu için 'şimdilik', beğenilerin öğelerinde yazgının çıkarsanmasına hizmet eder. İlgi ve anlam tabi olmayanın dışarısında 'aşkın' analizlerin problemleri haline gelmekle kalmaz, bu problemleri analitik düzlemlerinde imgenin eleştirel formları haline getirir, cevaplar önerir.

Fanzin yasa koyucudur ne de değil. Seni, sürece ortaya çıkarılan ahengin ardılı olarak. Bir itiraz yöneltebilirim, burada olmalıyım. Fanzinin oluş yöntemi ve kendi yasaları göz ardı edilebilir. Nesnel ve öznel yargıların 'yetinim' leriyle soluklanırken hangi ahengin uyumuna sahip olduğunu ve belli oranlarda bu iletişimin öznesi ya da nesnesi haline geldiğini kabul etmek için kendisine bir ad vermelidir fanzin. Oysa yazıcılar buna mesul değildir. Onların biçimlenmiş ve şematikleşmiş imgelem güçleri, total bir koşullama ile içkin sonucun oluşumu haline gelirler.

Onlarla (toplum, doğa, sanat ve tanrı vs...)özgür uzlaşım içerisinde girmeye çalışıyorum. Bu 'doğru' dur yargısının arkasında yalnızca 'idealar'(Platon)a rastladım. Bu doğru ve doğrusaldır. Bu iyidir. Bu çok güzel, bu bir gerçeklik vs...Hal bu ki akla başvuru her yerde kalbin mücadelesindeki voltaja tutuldum.Sonuçta ne bir kavram ve kavramsal, ne de bir mucizeyle karşılaştım.Sonuçta bir tek hece vardı: 'sen'.Aşkınısıl biçimlendirmeler beni okyanusların ötesinden adeta yurda vahiy getiren bir üçkağıtçının mi-

nimal komplosuna koşullandırdı.Fark edilen , gülen hep ağlıyordu. Yücelerden bir uyumsuz, dıştaki çilingir... Artık bir fanzinin uçsuz bu güç karşısında yeraltına, karanlığın doğasına göç etmesi, yersiz yurtsuz bir kavrayışın üst sınırına ulaşması kaçınılmaz. Öyle ki bir fanzin yer altından (Ölümlerin yoğun noktasından) yazmaktadır. O , hakikatin oluş nesnesidir.Yıkıcı , yeisli, dramatik ve çileci nesne..Bize ,kendisini sunduğu erekten bir kaos var etmesi gerektiğinde, yine kendisine dönerek şöyle der :

'Aşkınısıl problemleri tezahür eden, dokunan; yazıcıları, biçimsiz ve renksiz alımlamada yücelerin ereğinde idealize edilmiş ilkelere zimbirtısından kotaran bir argo olarak her şeyin gerisinde duruyorum... duruyorum...'

1: Oluşturduğum imgeler seni zenginliğin ve özgünlüğün bulutunda kucaklayacaktır. Arkanda duran aynada, temsil edilenin oluşu ,titiz bir tasvirde seni kendisiyle buluşturacaktır.Bazen insan oluş ve ya hayvan oluş suretlerinde perdenin arkasında hiç de gizemli bir şeyin olmadığını söyleyecektir sana. Ve söylediklerini reddedecektir. Onun bir imtihanlar aşaması vardır. Kurumsallaşmış içgüdüler sana ön ayak olamazlar. Bu şekilde hareket meydana nasıl gelecektir?Varlığın bir anlama sahip olduğu ölçüde seni çeşitli nesnelere arasında arzulan o şimşir psikanaliz, eş cisimleşmiş arzuyu (ne dişi ne de erkek olarak cinsiyetin uzamında bir kimlik) yok edecektir. Kendi kâbusunda boğulacaktır. Ta ki aklın saf ve ya spekülatif öznesi sen olana dek . Bir dizi yapay doyum makineleri icat eden kahpe düzene yuuu!

2: Öz ve anlam. Derinliğin karanlığında, derinliğin sessizliğinde, ayrılmış olanın baskısında öz ve anlam kozmik yumurtadaki iki figür. Mitolojilerin bilimi beslediği o yücelik hissindeki yeniden başlama arzusu. Her şeye yeniden başlamak. Daireler ve kanallar inşa etmek ve yaradılışın dairesine girmek için bir dizi yuuu!

3: Oluşturduğum imgeler seni zenginliğin ve özgünlüğün yüzüne tükürecekler. Önünde ki duvar, eşkalin üzerine yıkılacaktır. Bir insan oluş ve ya hayvan oluş olarak sen, insanlık davasındaki bir hayvan olduğun fikrinde karar kılmak istemeyeceksin. Belki de bu tek doğru değil. Çünkü doğru yoktur doğrular vardır...

4: İmgelem yürütme bir gizemdir ne de değil. imgelem yürütme kendi başına bırakıldığına şema edilebilir. Ama imgelemin derinliğinde aklın özgünlüğü, edimsel var oluşun bir imge yaratması durumunda yeniden bir kavram aramaya çıkacaktır. Kendi başına bırakılsa kavram, birçok yeti arasında hangi rolü oynayacağını kestirebilecektir. Oysa onu eksiksiz olarak belirlenmiş bir rolde ağırlamayı hiç istemedik.

5: Zenginliğin ve özgünlüğün dizine vurun. İçerideki özgün kendiliğindenliği anlama yetisi olarak seni baş köşede ağırlayacağız.Aynı şey , imgelemin saf şema edilişi içinde geçerlidir, oysa şematize etmek hiç de saf bir eylem olmamıştır...

'Muhyiddin İbnü'l Arabi ve bengi- dönüş üşüncesesi' (Nietzsche) ne bir yorum

Yusuf Bulut

'Acıyı hisseden kişi yüzünü görünür âlemde berzah alemine çevirmiş olabilir. Böylece duyulur elemler ondan uzaklaşır... İnsan uyanması, nefsinin görünür aleme dönmesi demektir...' (m.i.Arabî) Bu cümleler 'bengi-dönüş' (Nietzsche)düşünceyle örtüşüyor göründü. Bengi -dönüş; hakikati önlemeye ve onda yeniden uyanmaya doğru kendini alt etmek, yenmek ve orada bulunmak demek gibidir. Metafizikte açılan yeni ontolojik bir boyuttur. Kökenindeki derinliğin güç istencini ardıllayan o kökensel yükseliğe tırmanışını izler. Yaşam olan yaşamsalı arzu etmez ya da ölüm ölüyü çağırılmaz çünkü orada egemen olduğu içsel iktidar metoduyla karşı koymaya başlamıştır kendisine. Bu oyundan zevk almamayı bırakmış ve bir armağan olarak yer yüzüne inmeye hazırlanıyordu.

Acıyı hissetmek. Örtetek sert bir ısıltı, kızıl ve yassı gece yarısında. Ölen ölür ve yıpranmadan aşar kendisini. Öyle ki ölüm ve acı yeni bir birlikteliğin olumlanmasını doğuruyor. Acıyı ebediyen arzulamak ve onda yok olmak, ancak ölümün aşamalarını mühürlemekle gerçekleşiyor. Acı insana hamiledir, onu duyulur biçimde algıladığında bengi-dönüş'ün çarkında salınıyor bulacaksınız. O, bir tahayyülün bilmeceyi uyanışına rastladığında, onu yeniden kavramak ve inşa etmek zorunda kalacağız.

'Berzahı gören onda iki ucu görmüştür.' (m.i.Arabî) Acı ve ölüm ikilem nesnelere olarak zaman dairesinde tuhaf bir zarıflığın ışığı haline geldiler ve tamamlandılar. Yaşamsal fragmanlar hep bu daire etrafında dönüp durdular. Hata ve gerçeklik, hakikat ve zaman, mekan ve geçebellik, hep bu daire etrafında tamamlanmayı arzulayan ve birbirlerini bekleyen oluşmalar olarak ölümün ve acının özge versiyonları haline getirdiler bengi-dönüş düşüncesini.

Bengi-dönüş, rastlantısal mucizenin karşısına yeni bir yöntem

koymayı biliyor. Bir tutam düş, aklın tortusu, şakaklarda tümden gelen canlılığın uzmanlaştığı bir dizi ceset. Berzah'ın en yüksek denge unsuru olarak 'dönüş' mucizesi; kendi düzleminin, saklamak fiiline olan hayranlığının, bilimsel + metafizik keşif açılarının kendi yasalarıyla arzu edilebilir olanın zincirine eklemeliyor.

Bengi-dönüş iklimsiz nesnedir. Tasvir nesnesi ve doküman. İkilem nesnesi: birliği arayana dek onu yitirmiş olacağız bir bilmeceyi içerisinde. Böylece birliğin tahayyül gücünü sınyayacak, özdeşliklerin kaybolduğu, tasvir edilemediği ve kaydının alınmadığı bir yöntem ile.

İki farklı yaşam başka bir yaşamı duvara çiviler. Daha başka yaşamlar için duvardan sökülene dek... 'ebediyet'in anlamı, özel mesafede yer değiştirdiği bir başka yaşamın içerisine doğru. Ebediyetin anlamı, bize anlamın eksik bırakıldığını söylüyor. Anlamın kafatasında derin ve yoğun, göksel bir hale, nesnelere iklimini azami biçimde ölçülebilir hale getiriyor ki sür reel mozaik'in içerisinde yaşamlarımızı kuruyoruz böylece. Tasvir ve doküman, titiz bir biçimde olgunlaştırdığı ölçünün doğasında şiirsel fakirliği kat etmiş, dil-olmayan bir dilde, vahyin boşluğunda ve bu boşluğu isteyecek olan ebedi dönüşün içerisinde yeni bir yöntem olarak çıkar karşımıza...

Söylenebilen bir çok siyah cümle, saflığın gölgesinde bir ifade ustasına dönüşüyor. M.İ. Arabî her nesnede 'öteki'nin hükmünü görebilen bir ifade ustasıdır. Böylece 'x' inci kerede bengi-dönüşünü ard arda tamamlayan, her uçta kendi düzlemini ve dengesini idame edebilen bir tecelli olarak karşımıza çıkıyor. 'yeni' de kalıcının değerlerini tanımak için elinden geleni yapıyor gibi. Rastlantı ise, kendiliğindenliğin ilham kapısını aralayarak ertelenmişliğini ve yenilgisini ilan ediyor.

SİYASİYABEND

GÖLGELERİN ÖZNE-KİTLESİ HALİNE GELMİŞ BİR İSİM: SİYASİYABEND

'arkadaşlar ne yazsak hani sizde bi yerlerinden meraklarınızı iletmeniz bize..ama aman şöyle bir şey olmasın yok efendim sokak müziğimişte, şuymuş buymuş daha farklı bi şeylerden konuşalım yani mesela ilginç bi şey olacaksa 3 4 kişilik bir Chat yapalım herkes soru fikir döktürsün ben ve olursa arkadaşlar bizler de yanıt/fikir bildirimini gibi yazalım live..aynen müziğimizde olduğu üzere doğaçlama..var mısınız?' dediler ve onlarda hayalet kitlelerini uyandırmayı amaçladık.sonuçta problemleri daha baştan konulmamış bir diyalog düşüncesi bizi, bu karmaşık ve yoğun fikir diyarına iteledi.

'canlı bir iş olur bence.. Durağanlıktan ve sıkıcılıktan uzak.

Uzunluğunu dert edinirsen hepsini elbirliğiyle toparlar son editini yaparız dilersen.

İşte ssb de tam bu anlama geliyor. Anında hazırlıksız heyecan dolu istencinin gücüne inanan doğru zamanlamayı beklemeyi bilen ve tam zamanında vuran Bruce Lee gibi.hem kolektif hem zorlayıcı hem de üretmeden duramayan yaşamı ..onun için so-kağa benziyor bu tavır hazırlıksız ve pazarlıksız.

al sana bir paragraf çıktı bile öykü oluşmaya başladı bence ne dersin?'(devrim)

'bir başlangıç oldu bu :). Bir anlamda düşünceye zar atmak sizin anlayışınız ve rastlantısal çıkkanı izole edip yeniden hayata döndürmek. Doğaçlamanın durduğu yerde burası değil mi?'(egemen)

'allright..Ben bizim muratla konuştum, grubu beraber kurduk 15 yıl önce.. O da katılacak röportajımsı metinlemeye..

aynen buradan devam ederiz iste.. Ben sana ve ona mesaj atacağım bi tane oradan sen soruları/konuşmaları sürdüreceksin bizlerde olduğumuz yerden inter-aktifliğin tadını yaşayacağız. Ok.'(devrim)

'öncelikle doğaçlamayı biraz daha açalım diye düşünüyorum. Tabi sözlük anlamı falan değil merak ettiğim sizde bedeninizde dolaşan bir yılan var doğaçlamanın ahengiyle her notada kendini ateşe atıyor. Bu enerjiyi nasıl besliyorsunuz?'(egemen)

'zaman mı değil zaman adında ki son şarkıyı da sözlerin anlam bilinç dışılığını göz ardı etmezsek "saçma"nın felsefesine denk gelen bir durum değil. Çünkü bir dizi anlam ve duygu kümesi bize hücum ediyor ve yapısal bir düzleme oturuyor şarkınız. Bana " zaman mı değil zaman adlı parçayı biraz anlatabilir misin?'(egemen)

'selam'(murat)

'son zamanlarda ki vokallerde birbirinden farklı fakat ilintili temaların olduğu iç içe geçen spirallere benzer vokaller, öykü bilim denemeleri yapıyorum, Burada Cemal Süreyya şiirinden alıntılarla başlayarak müzikle ilerleyen bi yapı kurulmuş....'(murat)

'bu parça aslında 2 bolum gibi'(devrim)

'videoyla bu epey pekişti sonradan... Buradaki absürdün akış yönlerini sezebilmek için Cemal Süreyya okumuş ve kendi anladığının ötesinde Cemal ağabeyin şairliğiyle bağlar kurmak önemli..'(murat)

'şarkılarınızda birbirlerine benzer bir durum söz konusu. Az söz. Öze giden kelimeler. Öze inen cümleler. Kısık titreşimli bir yapı bozum ve ardından melodiye giydirilen naif bir elbise: yapısalılık. bu size pahalya mal olmuyor mu? Yani kendiliğindenliğin ve rastlantının mucizesi devreye giriyor ve bir üst -belirlenim olarak performans.

rastlantı ve kesişme, performans ve ritüellere uygunluk. Kafadaki şeyleri söyle bana'(egemen)

'biz tam anlamıyla grup müziği yapıyoruz, burda devreye düş-düşünce birliği giriyor ki,grup üyelerinin dünya ya bakışıyla görülebildiği gibi bu birlik ruhu şarkı--doğaçlarda da duyulabilir oluyor'(murat)

'Müzik eserlerinde dirilik yani can taşıması bence çok önemli. Zaman mı da olduğu gibi tek bi temayı yahut konuyu anlatmak zorunda da değildir müzik ürünleri...Evet Devo konuş kardişim.....'(murat)

'kardeşler içeride az biraz isim var geliyor ısıtın ortamı..birazdan buradayım'(devrim)

.' müziğinizde olmayan şeyleri anlatsana biraz. Yani müziğinizin ne olmadığını?(egemen)

'bizim müziğimizde pop-kültür kaygıları, kapitalist kaygılar, libo yavaşlıklar, ırkçı ve faşist sloganlar yok mesela...sonlanırmı bilmem ama yaşadıkça birikiyor öyküler...absürde maden kazıyoruz bazı bazı,beslenecek mecra tükenmez bu dünya düzeninde....'(murat)

'ticari kaygılarla bestelenmiş plastik bir ürün değil müziğimiz.bizim olana bitene karşı duruşumuzdur müzik.Yaşamımızın tam da ortasında bir yerde. müzik sanki ayrı bir organımız gibi hissediyorum bazen.'(devrim)

'ssb'nin etkileri daha yeni yeni ortaya çıkmakta Türkiye müziğinde, ee bu kadar yok sayıldıkça zor oluyor dinleyiciye duyurabilmek, fakat bişi önemli iyi bi müziğin ille de çok popüler olması gerekmez.popüler kültür ticari bir yalan makinasıdır. Yalanlar üretir,satar..'(murat)

'yurtiçi ve dışından çok insan var bizi takip eden. ve bu oluşum kendiliğinden gerçekleşti. Elden ele kulaktan kulağa yayıldı kayıtlar tavırlar.'(devrim)

'Türkçe sözlü yeni üretilmiş müziklerden ben şahsen dinlemiyorum, hayvan terli yemiyor anlayacağın....'(bizon)

'fotokopi gibi Türkiye'de sanat üretimi. Moda olanlar hemen en hızlı biçimde kopyalanıyor.'(devrim)

'fotokopi iyidir illegal bir mucizedir bence. Moda ise lanetli bir kuyudur. ne yusuflar düştü içine L'(egemen)

'fotokopi ama toneri bitmiş dramı çizilmiş. Yoksa yasanın fotokopi yasanın fanzin'(devrim)

'yani daha ziyade yer altından gelen bir melodi dolduruyor kulaklarımızı ve zihnimizi harmanlıyor. böyle de denebilir mi?'(egemen)

'biz tamamen dışında var ettik kendimizi müzik piyasasının pop kültürünün. Sadece kendi olma çabamız bile ciddi bir savaşa dönüşüyor. bizi sıkıştırılmaz pop kültürü. Sıkılacaksa biz sıkırsanız canını popun.yeraltından nefes alma koridorları açıyoruz kendimize. . .ama şimdilerde artık kalmadı underground ile yerüstünün bir farkı. Artık her yerdeyiz. oyunu kendi kurallarımızla oynayacağız artık. . . album yayınlıyoruz mesela legal albüm. Biz kendi medyamızı oluşturup kullanabilecek ve sesini duyurabileceğimiz durumdayız artık. Biz derken salt ssb den bahsetmiyorum senden de bahsediyorum. Şu yaptığımız bile değerli bir caba. inter-aktif doğaçlama röportaj deneyi.ve ilgi çekiyor umut doğuruyor hayat yine bir yerlerde...'(devrim)

'albüm ne zaman çıkıyor? Adı ne kaç şarkı var ve yeni şarkılar mı? :))'(egemen)

'yakındır ekimde bir tarih. son rötuşlar atılıyor.2006'nin sonlarında bir bucuk günlük bir stüdyo deneyiminden çıkan şarkılar. İçlerinden birkaçı hariç dinleyenler duymadılar fakat.15 şarkı olacak albümde.'(devrim)

'hep hayattan ve varoluşun mucizevi döngüsünden bahsettik?peki ya ölüm?ölüm hakkında ne düşünüyorsunuz?'(egemen)

'olum hep yanı başımızda (oldu). Bu gerçeğe alışkınım ben. Korku ve kardeşlerinden, yasamdaki pişmanlık hissetmiyorum bu olgu karşısında.bu dünyada yapacağımızı yapıp vereceğimizi verdikten sonra olum hoş gele sefa getire. . .küçük bir kitaptır yaşamak.elinde tutmaya yarar:)) yazdı az önce bi arkadaş. . .yine de çok çağırmayalım olumu.hiç sırası değil. . .'(devrim)

'hayat bi rüyaymış ölünce uyanılan...'(murat)

'gölgenin gölgesiyiz adeta....'(murat)

'Şiirim nasıldır?'

ya da

'Ön-Akort'

Zafer Yalçınpınar

Şiirimin gövdesini, köklerini, geleneğini veya benzeri bütünsel genellemeleri bir kenara bırakmalıyız, boş vermeliyiz. Çünkü şiirdeki ayrıntılar ve yan anlam salınımları gövdenin bütününden çok daha büyük ve önemlidir. Ben şiirde belirleyici olanın 'ayrıntının ayrıntısı'nda⁽¹⁾ gizlendiğine, yuvalandığına inanıyorum. Örneğin, Titanik'in batmasının sebebi denizcilik, gözetleme, morfoloji, kaptanlık hataları ya da buzdağının büyüklüğü değildi. Onun batışının asıl sebebi, gövdesindeki demir ve çelik perçinlerin dökümündeki yanlış metalürjidir. Titanik'in batışı ayrıntıda gizlidir, isteyenler araştırabilir.

Gövde ve bütünsellik, ortalama zekâ⁽²⁾ tarafından işgal edilip, yıkılıp, sömürülüp bana ait olmayan bir sığ algıya tıkıştırılacağı için fazlaca önemli değildir. Günümüz sanatı bu algı uzlaşmasına, düzeltilmesine ya da geribildirimine maruz kalmak gibi bir bağımlılık içindedir ve benzeri ölümcül hatalar nedeniyle debelenerek, 'bata çıka' ilerliyordur.⁽³⁾ Bu yüzden şiirimin gövde-

sini, bütünü umursamıyorum; ben, aslında, şiirimin motorları durunca onu taşıyacak gizli yelkenlerin büyüklüğüne ve sağlamlığına bakıyorum, bu gizi önemsiyorum, bunu kurdum. Gizli yelkeni gövdeye bağlayan direklerin (ayrıntıların, tuşelerin) uzunluğuna ve direklerle yelken arasındaki makaraların düzgün, etkin çalışıp çalışmadığına (ayrıntıların, tuşelerin niteliğine, eccasına) bakıyorum. Bir 'şiir yazarı'⁽⁴⁾ olarak, şiirimin hangi rüzgârla nereye gidebileceğine, hangi rüzgâra ne kadar dayanacağına karar vermek benim birincil görevimdir. Şiirimde bulunan ikincil öğeler ise mayınlardır. Benim şiirimde sığıklara, sığ insanlara karşı mayınlar vardır. Şiirimin tözünü bulduğunu (yakaladığını) zanneden ve şiirimi çürütmek için elinden geleni yapmaya hazır 'eğretileme keli' eleştirmenler, ikincil öğelerin üzerine giderek o mayınlardan elini eteğini çekemeyecek kadar tehlikeli bir konuma düşmüşler ve 'berber muhabbeti' benzeri yarım yamalak (ve yarım ağızla) bir şeyler söylemek zorunda kalmışlardır.

Ece Ayhan'ın poetikasına baktığımızda şöyle bir ilkeyle karşılaşırız:

'İktidarın tezgâh altında gizlenen' ve buna karşın 'bağımsızlık üzerine kurgulanan' dizgelerde, dizelerde değişik eczalar veya farklı kırılımlar yaratmak...'

Benim derdim ise bütün bütün böyle değil. Benim derdim 'şii-
rimin gizli yelkenleri yeterince sağlam mı ve mayınlar doğru yer-
de mi?' sorusudur. Ece'nin şiiri pusuda yatar -ki amacı da, yön-
temi de budur- ancak benim şiirim ise gizli ve kara yelkenler
açar... Benim şiirim, ışığını kaybetmiş bir madencinin yedek-
te bulunan ufak bir tornavidayı kullanarak, yoluna kara, akkor
bir heyecan içinde kör adımlarıyla devam etmesidir. Bununla
birlikte, şu söyleyeceğim de sıkı bir ilkedir : 'Tipolojiyi bilen ka-
zanır.'⁽⁵⁾

Tüm bu imgesel açıklamalar şiirim nasıl olduğunu sezmenizi
sağlayacaktır. Ancak bunlar şiirim ne olduğunu göstermez.
Çoğu şairin şiirinde yapamadığı, yoklayamadığı şeyleri bir 'şiir
yazarı' olarak deniyorum ben: Tipolojinin ve duygu durumların
tuşelerini, saklı tınlarını sezdirmek, üstelik bunu da bir eskrim
inceliğinde yapmak... Şiir bir tipolojiyi verebilecek beceride ku-
rulmalıdır. Şiirimdeki imgecilik, lirizm, dizge, biçem, iş, şu, bu
vs. yukarıda bahsettiğim şeyi dışsal olarak, ikincil olarak des-
teklemelidir, destekler de. Şimdi, beni ve şiiri eleştirmek 'he-
ves'yle ortaya çıkışan o ufak, böcek sürüsü benzeri çetesel ce-
maatlerin (kendi aralarında kurdukları bağımlılıklar, süreçler,
çelişkiler ve ilişkiler nedeniyle özgürlüğünü kaybeden o zevatların)
düşüncelerini tekrardan akort etmeleri gerekiyor. Ve evet, dü-
şüncelerin de tınısı vardır. Bundan eminim.

*Tüm bu imgesel açıklamalar
şiirim nasıl olduğunu sezmenizi
sağlayacaktır. Ancak bunlar
şiirim ne olduğunu göstermez.
Çoğu şairin şiirinde yapamadığı,
yoklayamadığı şeyleri bir 'şiir
yazarı' olarak deniyorum ben:
Tipolojinin ve duygu durumların
tuşelerini, saklı tınlarını
sezdirmek, üstelik bunu da bir
eskrim inceliğinde yapmak...
Şiir bir tipolojiyi verebilecek
beceride kurulmalıdır.*

(1) Duygudurum tınlarından ve bunlara ilişkin tuşelerden, 'eskrim inceliğinden ve çevikliği'nden bahsediyorum.

(2) 'Modern Cehalet', 'Yeni Sinsiyet', 'Retorik Arsızlığı' ve 'Eskimiş Köylü Kurnazlığı' gibi bir şeylerden bahsediyorum.

(3) Beni sanat adına asıl ilgilendiren şey 'ne yaptığım' ya da 'ne yapabildiğim'dir. Tüm yaptıklarım/yapabildiklerim üzerinden de kendimi veya bizzat tipolojinin kendisini ikinci bir düşünce katmanına ve sınamaya tabi tutmamdır, bunlardan ibarettir. Bugün, dünyanın her yerinde 'toplum' diye varsayılan şey aslında "topluluk" ya da "ahali" olarak bütünlenmektedir. Sanat -özelde de şiir- böyle bir kitleyi ilgilendirmez. Topluluk eğlencenin ve gösterinin peşindedir, sanattan bir şeyler öğrenebileceklerinin bilincinde değillerdir: Topluluk, 'İçinde gösteri olsun da ne olursa olsun. Biz de bu gösteriyle eğlenelim ve çerezlerimizi avuçlayarak hoş vakit geçirelim' merkezli düşünmektedir. Misal, bizde "meydan" mimarisi yoktur. Yoktur çünkü meydan denilen şey cami avlusudur. Böylesine bir durumda, böylesine bir 'ahali'yle karşı karşıyayken, varsayılan toplum (topluluk) için kılımı bile kıpırdatmam akıllıca olmayacaktır.

(4) Ben 'şair' değilim. Ben bir 'şiir yazarı'yım.

(5) Ece Ayhan

SANATIN DELİRİUMUNDA ÇIKIŞ

Veli Mert

Gerçek, bireyin kendisinden bağımsız olduğu yerde yeralır. Hakikat ise kişinin gerçekle kurduğu ilişki bağlamında onu kuşatma çabasıdır. Sanatın işlediği mecra sanatçının hakikat olgusunda kurulduğunu ancak bu noktada sanatçıdan bağımsız olan gerçek denenin hiçte aynı kalmadığını görülmektedir..

Sanat

bağlamında

gerçek ve hakikat ilişkisinde gerçeğe ulaşabilmek için gerçeğin kendini açtığı yerde, hakikatin geçmişle ilişkisinin koparılması gerekir. Eğer aksi

durumda, gerçek ile hakikat arasındaki bağlamı delirium ortamına dönüşür.

İnsanoğlu dünyada geçmişini olmaksızın yaşıyor. O yüzden İsviçre'deki CERN araştırma merkezinde bing-bang teorileri ile kendisine geçmiş kuruyor. Eğer gerçekten geçmişini yakalayabilirse geleceğin belirsizliğini yenebilecektir. Gelecekte neyin beklediğini keşfedecektir.

Her insanın geçmişi, birer bing-bang teorilerine ihtiyaç duymaktadır.

Her geçmişin karanlığı ancak birer birer, şimdinin şafağındaki patlamalarda aydınlanmaktadır...

Mustafa Horasan 100-140 cm böcek

FUTBOL ÖLÜMÜM GERÇEKLEŞTİ, HOŞÇAKALIN!

Emre Zeytinođlu

Çocukluğumdan bu yana futbolun peşinden gittim; tüm işlerimin arasında bunu hiç ihmâl etmedim. Onu sevdim, asla vazgeçemeyeceğimi sandım. Onun olduğu her yere daldım; stadyumların kapısında bekledim, kahvehanelerin ekran başlarında yer tuttum, birahanelerin abonesi oldum.

Oralardaki muhabbetlere ortaklık ettim, beni ilgilendiren ve ilgilendirmeyen her söze kulak verdim, ben de söze girebilmek için can attım. Bütün amacım, keyifle bir maç seyretmekti. Ve o maçı seyrederken, futbol muhabbetine yabancı kalmamaktı.

Futboldan vazgeçmem demek, sanırım bir anlamda yaşamımın bir bölümünden vazgeçmem demektir. Yazık ki bu düpedüz böyle oldu; yapabileceğim bir şey yoktu. Yaşamımın bir bölümünden vazgeçtiğimi kabullenmek ve bu durumu sakinlikle karşılamak zorunda kaldım. Futbol bana boş geliyordu. Bunun ayırdına en fazla, bir Çarşamba gecesi eve gelip televizyondaki Fenerbahçe-İnter maçını seyrederken varmıştım. Fenerbahçe golü atmış, apartmanda bir gürültü kopmuş, caddelerden havai fişekleri fıskırmıştı, pencerenin önünden geçen otomobiller klaksonlarına asılmışlardı. Ben ise yerimden kalkacak gücü bulamamıştım. O zaman anlamıştım futbolun beni terkettiğini...

Futbol muhabbetine yabancı kalmak istemedim; çünkü onu hem sevdim, hem önemsedim. Sahadaki akıl oyunlarını, kurnazca manevraları, hattâ sahtekârlıkları sevdim. Saha dışına taşmış saçma çekişmeleri, incir çekirdeğini doldurmayan tartışmaları, birilerinin intiharlara varan hayal kırıklıklarını ilgiyle ve hüznle karşıladım. Yine de hep onlar hakkında söyleyecek bir sözümün olabileceğine inandım.

Sonra bütün bunlar bana boş geldi (böyle bir cümle kurduğumda, Edip Cansever'i hatırlıyormuş gibi oldum); evet, bütün bunlar bana boş geldi. O zaman da futbolun müziklerine, edebiyatına, resimlerine, anılarına sarıldım; onlar da çok uzun sürmedi. Futbola dair her şey bana boş geldi.

Futbolun; onun endüstrisinin ve amatörlüğünün, kirliliğinin ve temizliğinin, güzelliğinin ve çirkinliğinin, yaşamının ve ölümünün, pratiğinin ve ruhunun... her şeyinin dışında kaldığımı hissettim; tümü de bana boş geliyordu.

Futboldan vazgeçmem demek, sanırım bir anlamda yaşamımın bir bölümünden vazgeçmem demektir. Yazık ki bu düpedüz böyle oldu; yapabileceğim bir şey yoktu. Yaşamımın bir bölümünden vazgeçtiğimi kabullenmek ve bu durumu sakinlikle karşılamak zorunda kaldım. Futbol bana boş geliyordu. Bunun ayırdına en fazla, bir Çarşamba gecesi eve gelip televizyondaki Fenerbahçe-İnter maçını seyrederken varmıştım. Fenerbahçe golü atmış, apartmanda bir gürültü kopmuş, caddelerden havai fi-

şekleri fıskırmıştı, pencerenin önünden geçen otomobiller klaksonlarına asılmışlardı. Ben ise yerimden kalkacak gücü bulamamıştım. O zaman anlamıştım futbolun beni terkettiğini...

Yaşamımın önemli bir bölümümün artık öldüğünü anladığımda, ağlamalı mıydım; ne bileyim? Doktorlar başucumdaki yakınlarıma usulca şöyle demiş olabilirdi: 'Hastanın futbol ölümü gerçekleşti, isterseniz sağlam organlarını bağışlayabilirsiniz.'

Bu durum yakınlarımı ne kadar etkilemişse, beni birkaç kat daha fazla etkilemiştir. Futbol ölümüm gerçekleşmişti, ben bunu anlayabiliyordum; az şey değildi bu... Bir yıkımdı.

Bunun tıbbi bir açıklaması vardır şüphesiz; yoksa durup dururken bir insanın futbol ölümü niçin gerçekleşmiş olsun? Üzüntü verici bir şeydi; oysa yapabileceğim bir şey yoktu. Ağlamak da işe yaramazdı.

Uzun süre, bu durumun belki bir gün düzelebileceği üzerine bir umut taşıdım. Ama olmadı, düzelmedi. O yüzden de işte tam bu gece, bu kez bir Salı gecesi, tüm umudumu yitirmiş olarak kendi elimle ve kendi bilgisayarımınla, yaşamımın (tümüne değil ama) önemli bir bölümüne son verme kararı aldım. Pipoma tütünü doldurup yaktım, masamın başına oturdum, klavyeye birkaç saniye tereddüt baktım, gücümü topladım ve sonunda tuşlara vurup şu cümleyi yazdım:

'Artık futboldan keyif almıyorum; bundan böyle yazamayacağımı hissediyorum, hoşçakalın...'

Mustafa Horasan 55-65 cm 2004-2005

DÜŞMAN

M.Egemen Bostancı

Öznenin dili yalnızca görsel aydınlanmada kendi ses dalgalarını kamufle etmiş, onu tanımlayan en temel bireysel edimleri kendi akvaryumunda

Dil-yazı

Kod-söylem

Mesaj-şema

İle çerçevelemiştir... Duygularını bireysel girişimlere dayandıran mülkiyetin (kalbin)kendine ait olmayan tek or-

gan olduğunu kavradığında duygu biçimlerini yıkıp, yö-rüngeler inşa etmek, inşacı düşünceler içerisinde kendisinden taviz veren terbiye ve ayıklama ile 'beden'ini memoratların ve efsanelerin düzenine uygun hale getirmek, varacak olduğu spekülasyonların çıkış noktasında 'arzu' edilebilir bir cümle ile kulağıma fısıldamak ister:

'ben sadece efendi figürünü hazırlıyorum oysa ben gecenin (öteki) peygamberiyim.'

Doğru, iyi, akılcı ve derin şeyler perspektivist bir çarpma anında kendileriyle birlikte 'öteki çıkar'ları çarpıtmışlardır. Kendi yarattığı fantazmasında düşman, öngördüğü mistifikasyonu elde edebilmek için başka çıkarılara sahip olması gerektiğinin bilincindedir. Benim ilişkim hakkında yanılığa düşülesi olan ,benim ilişkim hakkında yanılığa düşülmesin.Öğreti hastalıklarına maruz kalan , acı çekerken fetişler icad eden hezeyanın öngörüsünde açıklanamaz içeriğin yorumunda kendisini yanlışa bırakıyorum.Çünkü sanatı keyfi olanın çekiciliğinde erteliyorum .Sanatın ayrıksılığını itiraf eden, gerçekten olduğum yerin dışarısında herhangi bir merkezdeyim.Uyarı ve tonalite , yoğunluk ve aydınlık içedönük yapıda anlığın huzuruna çıkmaktadır.'Politik doğrulanma' ya da 'psikolojik doğrulanma' bana önerilen ilkel modernlerin ilk önermelerindedir.Bu önermeler üzerinden bir yasağı ve ya sanatı, çirkin görülmüş durum ve olay ressamlığını terkin özel cennetine addediyorum.Ehil sayesinde kavramları müşahede ederken seni kendi melektutundan elde ediyorum.Çünkü İnsanın ilk anahtarı , sendeki mülkiyetin (kalbin) gaybidir.Sanat ise gaybiidir ,kendisine delil olan ehildir.

(Bütün kelimeler doğru konulduğuna göre kelimenin okuyanın nefesinde ortaya çıkması gibi, dışarıdaki her şey sende zuhur etmiş ve etmektedir.)

Düşman nedir ki; 'sıkıştırılmış yoğun bulut. O karanlıktadır ama karanlık değildir. Örtmek ve perdelemek, mutlak hayal, insanların suretlerinde bulunuş ve istiva. Görünürü azaptır vs...'

(Bütün kelimeler doğru okunduğunda korku ve ayırt edicilik gözlenebilir verilerinde boş bir kategoriye dönüşmektedir.)

Tahayyül gücünün yerini alan düşman, kendi sahnesinde doğasını dışarıya çıkarma içgüdüsünü odaklayarak, geleceğin tahayyül gücünü de planlıyor. Ancak, planlama geleceği ters yüz eder. Bir şeyi planlarsan o asla gerçekleşmez ya da en azından deneyimlerim bana bu cümlede karar kılmamı söylüyorlar...

Yasak yüzyıl(21. Yy) içerisinde düşman sahnesinde, imgelem çözüldüğünde ışık ile ilgili bir eksiklik yargılandığında, imgeleme ve resamlara yön veren mutlak idealizm nihayet

beni gerçeklikteki şu göndermede selamlar:

Sanatta yaşanan kriz, epikriz, sona ermesi istenilen moderniteye ya da bir durum olarak post modernizme dayatılan estetik ötesi (trans estetik) bir söylem: 'Zira ben sana benziyorum , benim sana benzerliğim, icad ettiğim görüntüye duyduğum güven, objektif olan her karakteri - kopya kalpler-- diye anmamızı ister.'

Sanatı devre dışı bırakan bir sanat , var oluştaki sembolik arzu,yaşanan şaşkınlık , bu gerçekten bu yüzyılda karşılaştığımız sanatlarda ki motiftir.Bir yaratım süreci olarak sanat değil de icad edilen bir sanat olarak zamanede harikulade bir durum: Gizli bir Ekberiyecilik mistifikasyonu.İşlev , anlam , arayış, büyük maceranın kurucu işlevsellikleri, yasaları ,aydınlanmak için can atan her şeyin üzerini örteceğim. . .Çünkü zihnin ilk temsili karanlıkta belirlenmiştir. . .

Aydınlık nedir?Işık nedir?İnsan kimyasınının temel tutumlarını kompoze eden 'düşman', şeyleri taklit etmeden doğamızı nasıl yönlendirmektedir?Dikkat , şaşkınlık ve tutku düşmanı nereye yöneltmektedir?Işığın algılanışı,karanlığı, uzamında tasvir edebilmek yerine tasvirden gizlenmesinin nedeni,düşmanın sürekli yenilenen ve şeylere nüfuz eden kopuşu gerçekleştirmesi.İşte bütün olup bitenler bunlardan ibarettir.

Zaman ve ölüm arasında bir konumdadır o çünkü her şey sanatla çoğalan devinimlerin alt unsurlarına dönüşüyor. Ölümün niteliklerine giden yolda yol almak istiyorum. Ben bir yolcuym. Kesinlikle güvencedeyim.

Kendisini göstermeye hiç de gerek yoktur çünkü kendisi, ivedilikle olağan yorumların içerisine saklanmamıştır. Olağan yorumların dışında bir yerde, tılsımlı arzuların amacı doğrultusunda aldığı görevin bilgisine sığınmıştır. Bu, gerçek, kelimelerin gerçeğinde sınırsız ön sanıların dirilişini gözlemliyorum ve onu başka isimlerin arzularına addediyorum. Kelimeler, doğru olmamalarına karşın doğru olan tek yolu arıyorlar. BU bilinen şeyleri açığa çıkarmaktan başka bir şey değildir. Zaten bilineni açıklamaktan başka nedir yaşam? Ve o, ölümün dünyasında barınıp korunuyor, içerisindeki uyumsuzluğu tamir etmeye çalışıyor. Dinginlik, mucize ve öncü olan şeyleri olağan ve ayaküstü güvencelerde, neyi anladığımız sorusunda yanıtıyor. Varlığın hakikati, kimliğinin hakikati ve ruhun yeğâne masumiyeti beni mülkiyetin (kalbin) sınırında düşmanla buluşturdu.

Öyle ise düşmanın doğası nedir? Onu arzulamak, beklentiler içerisinde direnç ve süreklilik kazanmaktır. Öyleyse düşmanın doğası nedir? Onun yedi tane başı vardır. Yedi başlı bir yılandır o. Yedi kişilik bir meclistir. Düşman diye isimlendirilmiştir çünkü başlarından birisi kesildiğinde yılanın kesilen başı yeniden çıkmaktadır. Meclisten biri ölse onun yerini bir başkası almaktadır. O eksilmeyen eksiklik değildir. O, eksilmeyen tamlıktır. Dilediğinde yerini kendisi gibi bir başka duygu alır. Kibir, şehvet, açlık... vs.

Düşman bedel olmaktır. Bedelini almaktır. Ben geçici özelliklerimden kurtulduğum sırada yerimi bir başkasına bıraktım ve onu, insan, kalıcı özellikleri ile süslemiştir. Onunla görmeye ve onunla duymaya başlamıştır. Onun ağzından konuşmaya başlamıştır. Böylelikle beşeri özelliklerden sıyrılarak batış yerine ulaşıyor bir duygu. Zahir perdelerini aralıyor ve doğru yorumlarda vahye düşümleniyor.

Soğuk gölge sıçrayınca pesimist bir hayalet gibi ufka topuyor figanı. Tül-i emelden(bitmeyen tükenmeyen arzu) sakin bir ruhun yolculuğunda olduğu gibi doğanın duygu kaynaklarını serilmeyen duygudur o. İmgeyle dışa vurulamayacak bir istenç, gücün istencini yıkan içgüdü, ecel ve emel aynı anda aklın ölçütlerine vurulamayacağı gibi, sanatsal düzeyin estetik pratiklerini gerçeğe dönük bir yönde irdeliyor ve onun sanatını her olayda ve durumda himmetli bir baş yapıt olarak okuyorum. Çünkü o bir şeyi algılamıştır ve keremli gerçekliğinde kendi kerametini vuslata atmıştır. Öyle ki bu sanatı dahi aşan bir samimiyetle basiretin mucizesinde duyuluyor... .

(Bu ilhamlar nereden gelmektedir? Keşif yoluyla ve işaretlerin kesif yolculuğunu takip ederek insanın bildirdiği bir melodi ya da bu makamı değiştirme gücüne sahip olarak insan-oluş. Onu duyma gücü apaçıklığıyla insan doğasını tespith ediyor, nefes alıp veriyor, güçleniyor ve bana tasarruf ve değişim algısında yakınlaşıyor.

Sanatsal pratiklere bir hal sirayet ediyor ve kendi kalkanını oluşturuyor. Her duygu kodunda, boşlukta gayb olan(kaybolan) bir insanı canlandırmaya çalışıyor. Sanatsal ibadet , basireti kuvvetlendiriyor ve bizi karanlığın muaf bilinç altından kotarıyor, kurtarıyor, boyadıkça aydınlanıyoruz ve insan-üstü (perfect human)bir periyoda addediyoruz kendimizi.

Her duygu kodunda kuşkusuz hayal âlemlerine açılan kapının anahtarı saklı. Onu bulduğunuzda açılan kalbin anlamı, kalp gözü, bizi bir sihirbazın ezasında, etkisi üzerin-

den geçmiş bir kalkanla kamufle oluyoruz. O, birden çok anlama kapı açan bir basirete sahiptir... İnanca bir anlık bakış yahut inançta görünen bir 'benlik' duygusu(kavramı).İşte sahiplik. Sanatın aktif inisiyatifinde ince ince örülen, ulvi şekillere sokan, aynı çırayla yangını hazırlayan, yangını haber veren bir 'düşman' risalesi olarak merkezde bir insan. İnsan caddesinde elem ve gözyaşıyla güçlenmeyi arzulayan ateşle mühürlenmiş mevsimler içinden geçiyor, gaybın kilidini açıyor ve bize gizli sesler fısıldıyor... .

Engel ve ululuk makamında yücelerin yücüne ulaşmış bir yazı. Tüm modern travma hallerinden kurtuluşun sırrı saklanmış ve bizleri yaralarımızla var eden ve bir inanç birliğine iade eden duygu ve duyumsamada bir araya getirir, adı 'düşman' olan bu deneme.

Gizli mutlaka söylenmelidir çünkü o çoktan beri açıklıktadır.

Gizli, tılsım, kalbin aynası, mumdaki çırığı, çorak zifiri aşış gelen bir yurt. Çıktı renk ve düzlem, bir noktadan yol buluyor. Bozuk inançları arındırmış içgüdü'nün, sanrısı, geride duran yalnızca kalptir.

Bir resim, kalbin aynasında insanı çağıran bir bozukluk olduğunda, düşkünün feryadını duyuyor, ötelere pertevi, görününce usul ve yol , 'çığlıkları ve garip kılıklı ışığın yatağı burasıdır' diyor...

Özel bir biçimde bir araya gelmiş imgeler, sanatsal idame edişin vuslatına daim bir itiraz ediyor. Kendine özgü nitelikleri, açıklığın suretinde birleşmiş bir

Dil-yazı

Kod-söylem

Mesaj-şema

Kümesi oluşturuyor.

Kaçınılmaz kayboluşta buluyor maziye ve evde olan, köle ve ya efendi, işte senin duymak istediklerini yazıyorum. Korkunun ikiz figüründe yanıltıyorum zamanı. Bir perişan, bir pişman, iki felaket.

Tinsel alanda yeri olan her kavram, naifçe yazılıyor ve tükeniyor tüm kaygıların ve çabaların çevre dünyasında. Bizden içeride kaçtı ürkek bir ahu, tarihsel yaşantımızda bize tarihin çevre dünyasını kapalı ve genel bir tin bilimcilikte anlatıyor.

Sanatın merkezliyeti, madde varlığından hayal âlemlerine uzanan bir periyoda yerleşti. Tarihe tanıklık etmek istemiyor. Başlangıcın gelenekselleşmiş hicivlerinde dans ediyor. Geleneği kırıyor ve kırılmaların bütününde devreye giriyor insan eli.

Resmin hakikati, darbeler çarpıtıyor ilk insan eline, yaşamın ve var oluşun genleri zamanın uzun dönemleri boyunca ardında bıraktıklarına gösteriyor öteki yüzünü. Mekân ve merteye burada tabiat ve insan arasındadır. Ve baskın tabiat yönü alışkanlık perdelerinden gizliyor kendisini.

Sanatın hakikati, adeta aşılınmış bir dal, karanlık bir dal ve siyah korku gibi geleneğin ve kültürün aşılması için çalışıyor var gücüyle. 'Siyah ölüm ise sıkıntılara tahammül' (İbn-ül Arabi) demektir.

Neden düşman isminin hakikatini arıyorum?

1.cevap: temelsizlik, sadık çeviri ve uysallık ressamı dönüştüren yasalardır. Ayrıntıdaki metafizik onun işleyiş biçiminde onunla konuşuyor. Derin sohbetteki sır, sıkıntılardan

ortaya çıkan beyaz inci, bize aç kalmanın muhalefesinde onun yegane alışkanlık haline gelmesi gerektiğini söylüyor. . Kelimelerin, kaplanmış bütünlüğünde seni alımlı bir yörüngede ağırıyor ve kendi hayal âlemlerinin hakikatini idrak etmende sana yoldaş oluyor.

2. cevap: Sanatın işleyiş biçimi, düşmanın doğasındandır. Alışkanlığında sıkıntının mücadelesi seni soysuz fikirlerin lezzetli çiçekleriyle bezer. Diğer ayrıntılarda yeniden sana döndüğümüz gün, var oluşun sabit formları yeryüzünde kendisini yenilemeye ve tekrarlamaya devam edecektir. Bu her zaman bütünlük imgesinde tek başınalığın yolcusu olduğuna bir delildir.

3. Cevap: Nefsini ört yoksa örtemezsin ayıbını. O, yok olmakla nitelenemeyecek kadar saftır . . .

BASİTÇE

Volkan Özen

Basitçe sevdim,
Nameleri kullanmadım, karşılaştırmadım su ile mey'i
Hesap vermedim odaklarıma.
Her şey bana göre,
Hep seni sevdim, sanmıyorum tanrıların içinde.
Marıldık,mardık ,duruluk,,
Olduk.
Gerisi bizi nakarat yapar.
Gerisi aruz.
Anlaşılabiline bilinebildikten sonrasına sıkı tutun noktalarına...
Gerisi nakarat bizi yapar.
Gerisi yatar.

Evrensel Ürüm

Duygusuz ve uyukulu, yalan dolan kazanı, taş, taşak, taşan
Ne küfür lazım, ne isyan
Sı--kı—şın
Emirler kendime asılı tersi tersi
Dizelerim ağızdan içeri hazımsız bir lokma gibi
ne küfür lazım ne isyan... sı-- kı—şın !

'ZAMANIN RUHU'NUN DÖNÜŞTÜRÜCÜ GÜCÜ

Hakan Akçura

Yaratım süreci, sancısı, ruhu, biçimi üzerine en çok yazdığım, okuduğum günler, bu günler. Mektuplara yazıp, mektuplardan okumak kastettiğim... Genellikle elektronik zeminde mektuplaştığım, onlarca insan var "karşımda". Yaratmaya çalıştıkları, üzerine düşündükleri, sancısını çektikleri, ruhuna el uzattıkları "şeyler" ise, bana yollayacakları "aynalar"... Üstelik bir yerden sonra, salt dinleyici olmayı seçtiğim, onları yolculuklarında yalnız bırakma kararlılığımı ilettiğim yazışmalar bunlar. Onlarsa genellikle vazgeçmiyorlar: "Olsun! Dinle bak..." diye benzerini yaşamadıkları, yaşamayı da öngörmedikleri bir heyecanı aktarmayı sürdürüyorlar. İçten içe, kimilerinin, bu sürecin heyecanını bir şeye/aynaya dönüştürmeyeceğini, dönüştürse de bu şeyi/aynayı kendilerine beğendiremeyeceklerini seziyorum.

Sürecin kendisinin, en az sergileme kadar öneminin arttığı bir etkinlik haline geldi "Aynalarımı İstiyorum!". Öyle ki,

sürecin içerdiği bir dizi yazışmayı sergi kataloğunda -elbette ki, yazarlarından izin alarak- yayınlamayı, şimdiden istiyorum.

Yazışmaların ortaya çıkardığı bir dizi özellik, tartışılması yeni önermelere kapı açacak gibi. Sıralıyorum:

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, genellikle, sanatsal yaratımın egemen tanımı, seçkin bir tanım olmayı sürdürüyor. Sanatsal yaratımı, doğuştan gelen bir yetenek, hatta dehanın eseri, bunun da nasılsa erken bir zamanda ortaya çıkanızlenebilir/bilinebilir bir süreç olduğunu düşünüyorlar. Sanatsal yaratım, onlar için niyetlenilebilen ve öğrenilebilen kişisel, olanaklı bir yolculuk olarak görülüyor.

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, seçtikleri ya da rıza cümlesi kurarak çalışmayı sürdürdükleri mesleklerin yanı sıra sürdürdükleri kültürel-sanatsal ilgi etkinlikleri, izleyicilikleri ve tanıklıkları, kendilerine hak gördükleri tek sanatsal etkinlik alanı.

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, geleneksel, dekoratif ya da -neredeyse onlara rağmen- kendiliğinden-özgün yaratıcılığı içeren kısıtlı edimlerinin ortak tek bir adı var; o da hobi! Günlük tutan, yol izlenimleri, sanat etkinliklerine dair eleştiriler, (kendi deyimleriyle amatör) öyküler, şiirler yazan, besteler yapan, enstrüman çalan, resim yapan bu insanların tek ortak yanı, kendi edimlerinin sanatsal bir içeriği ve biçimi olmadığına ilişkin elde bir hazır düşünceleri...

Internet zemininde yayın yapan, edebiyat, kültür ve sanata odaklı web siteleri, ülkenin basılı kültür-sanat dergiciliğinin kuralları, hiyerarşisi ve mali sorunlarından bağımsız, alçak seçim eşikleri nedeniyle, "sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için ilk ve en hızlı "yayınlanabilme" şansı olmakta. Bu beklenmedik olanağın karşılığın çıkması ile, bu insanlar, yazdıklarını ve çizdiklerini (kendi deyimleriyle daha az amatör kılablecek yeni bir) özenle elden geçiriyor ve yeni yazacaklarına, çizeceklerine ilişkin üretim (-yaratım) standartlarını yükseltiyorlar.

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, "kendilerinde var olan yaratım potansiyelini göstermeye, öğretmeye, bildirmeye, fark ettirmeye ve kışkırtmaya yönelik her çaba, sevinç verici ama umutsuz bir çaba. Onlara göre bu çabanın özneleri, kendilerini unutmayan (belki de geldiği yeri unutmayan) gerçek sanatçılar!.. Bu gerçek sanatçıların söz konusu çabaları ise, asla sanatçı olmayan kendilerine uzatılan alçakgönüllü ama tanımı yanlış kurulmuş teselli armağanları...

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar arasında (yine kendi deyimleri ile) yaşantısının şu ya da bu uğrağında, içindeki sanatsal yaratıma yönelik cümleleri, adımları sönmüş, engellenmiş, yokedilmiş ya da gerçekliğin seçimleri ile bunlardan vazgeçmek zorunda kalmış insanlar var. Onlar içinse, sanatsal yaratıma ilişkin ne kadar geç kalıp kalmadıklarına ilişkin -kimin vereceği belli olmayan- bir cevaba ihtiyaç var.

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, geleneksel ve çağdaş sanatların bilinebilen, yaygın referanslarını değil de, "zamanın ruhu"nu bir yaratım zemini olarak onlara sunan her öznenin çağırısı, kafa karıştırıcı, merak uyandırıcı. Disiplinler üstü, disiplinler arası, oyunbaz, günlük yaşamın "sıradanlığını" içeren her yaratım zemini, onlar için, ummadıkları kadar hayatlarının deneyimini, görüşünü, bilgisini akıtabilecekleri ifade alanı olmaya aday. Bu zemin, üzerine düşündükleri ve reddettikleri "sanatsal yaratıma yönelik varoluş"u, kendileri için yeniden tartış-

malarını sağlayan bir niteliğe sahip ve bu tartışmada hiçbir hazır cevapları yok. Kendilerinin bile ummadığı kadar çok sayıda soruları ise, tartışmanın zemininin uyarıcılığı ölçüsünde var!

Daha da ötesi, "sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, sanatsal yaratımın niteliğinin yüksekliği ve özgünlüğüne ilişkin bir üst sorunsalın tanımı, bu sefer de kendilerini bu üst tanımdan uzak tutabilmenin rahatlığı ile, artık yaratıcılık olarak tanımlayabildikleri bir anlam ve amaç için uğraşa kalkıştıracaktır. Üstelik bu yolculuklarında, her biri, kendi sanat dışı yaşam deneyimlerinin zenginliğinin, kalkıştıkları şey için ne denli derin bir kaynak olduğunu fark ediyor.

Bu sıraladığım özelliklerin sahibi öznelerle diyalogum sürüyor ve sürecek. Bu öznelerin her birinin varoluşuna ilişkin alıştığı eski tanımlarını dillendirmeyi sürdüremediği değişken, dönüşen, evirilen niteliği ise sevincim olmayı.....

"Sanatsal yaratım dışı varoluşu seçen" insanlar için, genellikle, sanatsal yaratımın egemen tanımı, seçkin bir tanım olmayı sürdürüyor. Sanatsal yaratımı, doğuştan gelen bir yetenek, hatta dehanın eseri, bunun da nasılsa erken bir zamanda ortaya çıkanizlenebilir/bilinebilir bir süreç olduğunu düşünüyorlar. Sanatsal yaratım, onlar için niyetlenilebilen ve öğrenilebilen kişisel, olanaklı bir yolculuk olarak görülüyor.

Maskistanbul bir yer altı sanat-yaşam hareketidir...

Marjinal Artistik Sanatlar Kulübü MANİFESTO'sudur

MASK

Bireylerin bireyler, bireylerin şeyler ve toplulukların-toplumun birey üzerindeki sahiplik iddiaları karşısında dik duruştur. Biz, tek başımıza kalana kadar bireyliğimizin soğuk, tehlikeli, yalnızlık ve bağımsızlık kokan, ürkütücü kara şarkısını haykırmaya niyetliyiz. Mağara duvarlarına resimler çizen ilk münzeviden bugüne, sanatta devrimci güzelleme-

yi miras bırakan her itilmiş-dışlanmış, deli gözüyle bakılmış, cesur, cürretkâr hatta korkusuz ve bağımsız, evcilleştirilememiş olan atamıza, İsa, Musa, Muhammed ve bilindik unutulduk tüm elçilere, Leonardo'ya, Yunus'a, Nazım'a, Brecht'e, Ece'ye, Mallarme'ye, Aragon'a, Dostoyevski'ye ve daha nicelerine selam olsun!

Sanatın ve şüphesiz beraberinde insanlığın karanlık bir çağa adım attığı 21. yy'ın bu ilk çeyreğinde, kapitalistlerin vitrinlerde süsledikleri, janjanlı ambalaj kâğıtlarına sarılı ürünler-metalar olmayı reddediyoruz. Biz size, onlar gibi rengârenk ve ışıklı tatlar, masallarda bile gerçek olamayacak kadar akıl almaz güzellikler değil, yıkım vaat ediyoruz! Yıkımın güzellemesidir Maskistanbul; ateşbaz bir sıçrayışla, sanatın parçası haline getirilmiş tüm mekanizmaları, sanatçının bağısızlığını düğümleyen para babalarını, süslü salon ve galerileri, müzeleri lanetliyoruz ve onlarla birlikte, düzenin kurguladığı, pohpohladığı köşeleri kapmış liyakatsiz bilirkşi tahakkümünün sahte gerçekliğini yıkarak, insanlığa yeni bir insanca düşünme fırsatı yaratacağız: Sokaklara çıkacağız! Ruhumuzu ok, bedenimizi yay kılıp karanlıktaki insanlığı aklından ve yüreğinden tek atışla vuracağız: Üreteceğiz! Var olma eksenli olacak üretimimiz; yani üretirken kendimizi ona teslim edeceğiz ve bunu sadece kendimizi ifade, insanları sert bir tokatla içine yürüttükleri karanlıktan çekip alma kaygılarımızla yapacağız; yoksa, sanatsal üretimin maddesel karşılığının olması mümkün değildir. Sanatı madde için değil, insan düşlemi için yapacağız. Varlığımızı kişisel hırslar ve değersiz hazlardan arındırarak, yaratırken çekilen acı dışında hiçbir haz yahut güzellik hakiki değildir, düsturuyla kendimizi kadim aşk, yaratımın heyecanı, sancılı tutkusu ve ihtişamı uğruna cömertçe harcayacağız ki, insanlığı sanatla yüceltebilelim. Suça inan-

mayacağız, cezaya inanacağız. Barışı ve barışseverliği yücelterek, militarizmi lanetleyeceğiz, çünkü bizler namlusuz, tetiksiz silahımız sanatı düşmanlarımıza doğrultmuş yenedünya kurucularıyız. İnsanların sadece insan olmak çabalarında onlara omuz verecek, insan olma çabasını şu ya da bu ülkeyi, kitabı, lideri sevme, erkek-kadın, siyah-beyaz-kızıl-sarı, ana-baba, toplumsal statü ya da mevki sahibi olma çabasına yeğ tutmalarını öğütleyeceğiz. Çocukları, bu çocuk kalpli ve yumruklu devrimle yeryüzünün efendileri ilan ediyoruz! Zihninde hiçbir ayırmıcılık tohumu ekili olmayan bu küçük insanların, kişisel hırs ve hazlarının zincirinde köleleşmiş her türlü iktidar odağının beyin yıkamasıyla milliyet, din, ırk, mezhep, meslek, sosyal statü ve mevkilere bukağılanışını lanetliyoruz. Bu beyin yıkayıcı uygarlığın karanlığına lanet olsun!

Gönderimizde aşktan başka bayrak istemiyoruz!

Her türlü liderlik statüsüne, idari erke, iktidara karşı, sanatın kâğıt üzerine çizilmiş kırmızı çizgiler tanımazlığıyla, ırksızlığı, dini mensubiyetsizliği, milliyetsizliği ve çok renkli-sesliliğiyle isyan ediyoruz. Uğruna ölmeye değer tek değer insan olmak ve bu amaç uğrunda üretmek, diğer insanları insanlıkları üzerine yeniden düşünmeye zorlamaktır.

Bizim de yaşamayı dilediğimiz dünya, insanın şeylere değil, kendisine inandığı bir dünyayken ne diye susalım?

Yaşasın Gürültü!

Yer6 Hafıza

Yer6 Hafıza bir M.A.S.K. Marjinal Artistik Sanatlar Kulübü projesidir.

Yer6 Hafıza Projesi'nin amacı, ulaşabildiğimiz tüm fanzinleri yeni ve eski sayılarıyla, bir araya getirip arşivleyerek, önümüzdeki on yıl içerisinde, bir Yer6 Hafızası Kitaplığı oluşturmaktır.

Siz de bu Yer6 Hafızası Kitaplığı'na katkıda bulunmak isterseniz, yeryüzünün neresinde 'fotokopi eylem' yapıyor olursanız olun bize, elinizdeki fanzinleri kargo ile gönderebilirsiniz. Gönderdiğiniz fanzinler, sizin adınızla arşivimize kaydedilip Yer6 Hafızası Kitaplığı'na eklenecektir. Ulunuyoruz. Bu proje kapsamında bir aylık Ankara ve İzmir turnesine çıkmış bulunuyoruz. Maskankara ve Maskizmir Solistleri Batuhan Öztürk ile Oğuz Pehlivan da turnede. Bu turne boyunca yapılacak tüm Sokak Performanslarının gelirleri Yer6 Hafıza Projesi'ne aktarılacaktır.

Adres: Bahariye Caddesi, Ali Suavi Sokak No:22/6 Kadıköy / İSTANBUL

Telefon: (216) 347 87 80

JansetKaravin M.A.S.K. Marjinal Artistik Sanatlar Kulübü Maskistanbul Topluluk Yazarı - Solist Adayı

www.maskistanbul.org

ŞÖHRET!

- Sadece sanatımla anılmak
istiyorum!
- Hadi Ordan!

Kim yaratır şöhret kimliğini? Sanatçının kendisi mi medya mı sanat izleyicileri mi? Kamusal alanda göz alıcı imajlar ve sürekli görünür olmak, şöhrete açılıyor. Sanatçının imgesi, işlerinin de önüne geçerek toplumsal bilinçte yer edinebiliyor. Bu oldukça örgütlü bir pazarlama stratejisinin ürünü: Sanatçı, TV kanalları, sanat dergileri, eleştirmenlerden oluşan 'kültür aracıları'.

Cool bir duruş, poz atmış. Sadece çalışmaları ile değil, imajında da 'tutulacak' bir görüntü kurgulayarak, sunmuş sanatçı. Bir kez bu 'yüz' tutulursa, artık aynı tarzda uzun bir süre bu yolu götürebilir. Siz de hem aynı işleri hem aynı imajı yıllarca izlersiniz. Sahnelenen bir oyun ve bu oyunda sanatçılar kültür endüstrisinin 'aksesuarları'. Bu cool, apolitik duruş, aslında sizin açık göstergeleri. Belki Marcel Duchamp'ın sessizliği. Belki de abartılı bir sessizlik (Joseph Beuys).

Eli çeneye dayamak (düşünmek), tüttürülen bir sigara dumanı ardından çerçeve dışına bakmak (sigaralı resimler çok kalmadı ama gerçi). Çekicilik ve arzu yaratabilmek bu pozların başlıca sebebi. Hele hele sanatçı çok da utanır bir karakter değilse, cinsel kimlik, din ve politika konularını bile hususi olarak kimlikleştirerek, minör politikasını(?), reklamın bir atribüsüne bile dönüştürebilirken.

İhtiyaçlar sonsuz. Onun için sürekli sanatçı pompalamak gerekiyor piyasaya. Arz fazlası yaratalım, talebi de yaratırız nasıl olsa bir şekilde. Aslında ortada sanatçı ve izleyici arasında sahnelenen bir 'tiyatro' var. Yüzeysel bir ilişki bu. Sanatçının imgesi ile izleyicisi arasındaki iletişim. Birinci dereceden değil, dolaylı bir iletişimdir bu; yapıtlar, dergiler vb. aracılığıyla.

Magazin yıldızı haline gelen sanatçı (Haluk Akakçe), her

durumda ekrana dikilen bir TV yıldızı haline gelen sanatçı (Bedri Baykam) ve Kürt sanatçılara, gay sanatçılara saldırarak beyaz, Türk, seçkin feminenliğini vurgulayan sanatçı (Kezban Arca Batıbeki)... Her birinde ortak bir kaygı var: Popülerlik. Biricik popülerliklerini korumak arzundalar. Peruklar, spermlü peçeteler, saldırgan röportajlar. Bunlar da araçları (araçlarından bazıları).

Damien Hirst. Saatchi Production ürünü. Tracey Emin, yaptığı sekslerden ürettiği işle Turner Prize sahibi. Bunların yanına Jeff Koons da ekleyebilirsiniz. Artık yaptıkları her şey sanattır, genç sanatçıların idolleridir. Bu isimler artık 'zengindirler', 'deli gibi para kazanmaktadırlar'. Çok tanınırlar; diğer sanatçılardan daha çok kazanmak demek, daha renkli bir cinsel hayat (olasılıkla poligamik), daha prestijli galeriler (alternatiflere sıkışmaya gerek yok) ve daha çok medya desteği (artık gazetede haber bastırmak, yorum yazdırmak için çok kasmaya gerek yok) demektir. Artık camia (çağdaş sanat camiası) içerisinde daha rahat hareket ederler (ihtimamlar, hoş geldin'ler, kahkahalar).

Andy Warhol, Dali... Varisleri Takashi Murakami, Jeff Koons. Ben söylemiyorum Koons söylüyor: 'İşlerimin arkasında bir anlam yok'. Bu kadar popülerite, sınıf çelişkilerini, toplumsal eşitsizlik ve adaletsizlikleri gizleyemese de, flulaştırır. Karşınızda estetize edilen bir yaşam var. Bu yaşamın imgelerine aşısınız.

Sanat Eleştirmenleri mi dediniz? Onlara cevabı Sitüasyonistler yıllar önce verdi:

'siz sanat eleştirmenleri, kısmi salaklar... sanat eleştirmeni parçaları, sanat parçalarının eleştirmenleri, yıkılın karşımızdan... Bize söyleyebileceğiniz bir şey yok'.

REDDİYET, İKRAR, İNKAR

Mert Şahi

Michelangelo, Musa heykelini tamamlayıp bir iki adım geriledikten sonra, tarihin insanoğluna bahşettiği o muazzam sahnenin sihirli sözcüklerini, 'Konuş ya Musa!' diye ağzından döküverip rivayetlerle çekiç seslerini geleceğin sağır duvarlarında yankılattığında...

Dr. Frankenstein'in, yarattığı ucubeyle kendi varlığının topyekûn olmasa da, cismaniyeti haricinde ruhunda patlak veren infilak'ın yegâne sorumlusunu Tanrı'da bulduğunda, ya da aslolanın nihayette varılan sonuçtan ziyade insanoğlunun yaratma eylemi karşısındaki sorgusunu dillendirdiğinde Mary Shelley...

İnsanı, tasavvurunun uç noktalarında; adına Orman-Gö-

ğüslüler dediği yüksek düzeyde bir uygarlıkla karşı karşıya getirirken; bir sanatçı despotluğuyla, milyonlarca yıl sonra yaşanabilecek bir tehlikeyle, 'benden sonra tufan' gibisinden bir anlayışı reddedip onunla sanki bugün karşı karşıya kalmışlar gibi mücadele eden bir uygarlıkla; üzerinde silahların söz sahibi olduğu, çatışmaların yaşandığı, paranın tapınası hale geldiği, savaşların bir türlü bitmediği, bitmesinin istenmediği ve Rousseau'nun deyimiyle, milyonların ortasında en derin bir yalnızlığı yaşayan ve vahşi hayvanların yaşadığı bir çölde kimse farkına varmadan dayanılmaz kendini öldürme arzusuyla kahrolan insanın içinde yaşadığı, güya adına toplum denilen hayvan sürüsünü karşı karşıya getirdiğinde Aytmatov...

Pek fazla seçenek kalmıyordu insanoğluna; çünkü bir çığ gibi büyüyen sadece bilim değildi, sevgi de, öfke de, sapıklık da bir çığ gibi büyüyordu ve sapla samanın karışverdiği bir zeminde insanoğlu ya reddiyet'e başvuracaktı ya da ikrar'a erecekti.

Gariptir ki -en masum anlamda dahi olsa- yaratma edimi ya reddiyet'te ya da ikrar'da boy gösteriyordu. Geriye kabullenmek kalıyordu, reddiyeti ya da ikrarı.

Mevlana, 'Kabullenmenin büyüklüğüne erişemiyorsan inkârın alçaklığından kaçın!' diyordu ama -burada bahis olunan mevzu mutlak bir gerçekten ziyade kabullenemeyen ya da her daim şüphe içinde yaşayan insan aklıdır- ne var ki reddetmek teze karşı bir anti tez üretirken karşı tarafta durumun tam tersi olması işleri biraz karıştırıyordu. Galiba her ikisinin de ucu inkâra dokunuyordu.

Şu halde Michelangelo'nun çekiç sesleri ne ifade eder bilemeyiz. Ama Dr. Frankenstein'in ve Aytmatov'un, insanlıktan ümidini yitirmiş bir hümanist olarak, öngördüğü insan sürüsünün mutlak bir inkâr içinde olduğu ayan be-

yan ortada.

Bu örneklerin dışında Balzac'ı burada anmak gerek. Rivayet odur ki, Balzac ölüm döşeğindeyken doktora ne kadar zamanı kaldığını sorar. Doktorun cevap vermesine gerek kalmaz, zira Balzac onun yüzünden ne durumda olduğunu anlar. Ve insanın tüylerini diken diken eden o olay: 19. Yüzyılı tek başına icat eden Balzac'ın, İnsanlık Komedyası'nın, bilimde mucizeler gerçekleştiren doktorunu, kendi kurguladığı kahramanı, çağırdığı söylenir: 'Bianchon burada olsaydı beni kurtarırdı.'

Sonu böylesi bir algıya varan dehasıyla Balzac, Gizli Başyapıt'ında tuvalini boş bırakır. Zira hayranlarının boş zannettiği tuvalde Üstat, şaheserini görür. Bütün bir şaheser sanatkârın kafasında olup bitmektedir. İnsan hayatının da böylesi bir şaheser olduğunu varsayarsak Balzac'ın; reddiyete, ikrara ya da herhangi bir inkâra başvurmadan, insanoğluna olan inancını bulabiliriz.

Yine de sormak gerekir: Ya tuval boş olmasaydı, ya Musa konuşsaydı insan ikrara erebilecek miydi?

Latif Erdem

Şimdi istersen sorabilirsin

Durdum ve selam verdim

Bir ihtimal sabahlamak

Suyundan içmek

Akşam öğleden

Sabah on sekiz den

Ölüden, hayattan, Allah'tan

Bir de babamdan...

KADIKÖY
SAVAT GALERİSİ
www.kadikoysanat.com

1 KASIM - 7 KASIM
ARASI ONLINE
MÜZAYEDE

TEL.0212 259 74 85

www

www.flashaber.com.tr

Türkiye'nin En

BÜYÜK

Yerel Medya Grubu

**Yıldız
Medya
Grubu**

SPONSORLUĞUNDA HAZIRLANMIŞTIR